

Arrest

nr. 315 102 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 3 februari 2020.

1.2. Op 24 juni 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoeker bij arrest nr. X van 18 januari 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 6 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 22 juni 2021 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. X van 21 januari 2022 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 22 juni 2021.

1.7. Verzoeker diende op 28 december 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaarde dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 28 april 2023 niet-ontvankelijk.

1.9. Verzoeker dient op 21 december 2023 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De commissaris-generaal verklaart dit derde volgend verzoek om internationale bescherming op 22 februari 2024 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren op (...) maart 2000 in Bagdad, waar u opgroeide in de wijk Al Shaab. Samen met uw vader en broer runde u een bedrijf voor elektriciteitsgeneratoren.

Op 5 juli 2018 werd u ontvoerd door militieleden van “Asa’ib Ahl al-Haq” (AAH), zij eisten losgeld waarmee ze vervolgens generatoren wilden kopen. U werd door hen geslagen en verkracht, ook uw arm werd gebroken. Na betaling van het losgeld door uw familie werd u vrijgelaten. U verhuisde samen met uw gezin naar de Tunis-wijk, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak op 8 augustus 2018.

Op 1 augustus 2019 diende u in België uw eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 24 juni 2020 nam het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 18 januari 2021 (arrest nr. 247.606). U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en diende op 6 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u en uw familie op een zwarte lijst staan: als iemand van een familie ontvoerd of ondervraagd is, dan blijven politie of milities deze familie lastigvallen en wordt zelfs de gemeenschap achterdochtig tegenover die familie. U verklaarde dat de politie op 14 april 2021 naar het werk van uw vader kwam om te vragen of u zich nog steeds in Irak bevond of niet meer, gezien u ontvoerd was door AAH. Uw vader antwoordde de politie dat u ontvoerd was om economische redenen, maar de politie gaf hier niet veel om en ging gewoon weer weg. Een week later, op 21 april 2021 werd uw vader vanop zijn werk ontvoerd in een zwarte auto. Twee van zijn drie ontvoerders waren gewapend. Uw vader probeerde te ontsnappen, echter tevergeefs. De ontvoerders belden uw moeder op om 8.000 dollar losgeld te eisen. Uw moeder beschikte over 5.000 dollar, uw oom zorgde voor de overige 3.000 dollar. Op 28 april 2021 gingen uw moeder en uw oom samen naar het kantoor van AAH. Ze betaalden het losgeld en uw vader werd vrijgelaten. Nadien ging uw familie naar het huis van uw oom, om van daaruit te zoeken naar een woonst buiten Bagdad. Bij terugkeer naar Irak vreesde u vermoord te worden door AAH.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende stukken neer: een usb-stick met daarop videobeelden van de ontvoering van uw vader; een foto van uw vader, om te staven dat de persoon op de video uw vader is; en een attest van het bedrijf waar uw vader voor werkte, waarin gesteld wordt dat uw vader op 20 april 2021 om 6u45PM ontvoerd werd door AAH. Uw advocaat bezorgde een aangetekend schrijven met een uitgebreidere uiteenzetting van bovenstaande asielmotieven. Hierin stelde uw advocaat tevens dat AAH en de Iraakse politie duidelijk samenwerken, gezien uw vader een week voor zijn ontvoering uitgehoord werd door de politie over uw verblijfplaats. Tevens benadrukte uw advocaat dat u niet zeker wist wat de onderliggende redenen zijn van de ontvoeringen van u en uw vader, maar u vermoedde dat de lucratieve handel van uw vader in generatoren hierin een rol speelde, evenals het feit dat jullie een soennitische familie zijn. Uw advocaat dient bij zijn schrijven ook de volgende stukken in: een EASO rapport van januari 2021, “Country Guidance: Iraq - Common analysis and guidance note”; een EASO rapport van oktober 2020, “Iraq, Security situation - Country of Origin Information Report”; een rapport van Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR) van 26 juni 2019, “Irak: persécution des tribus sunnites - al-Sadoun”; een kopie van de Iraakse identiteitskaart van uw vader en een foto van uw vader.

Op 22 juni 2021 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 21 januari 2022 verworpen door de RvV.

U verliet België naar eigen zeggen niet en diende op 28 december 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees naar uw eerdere asielmotieven, in casu uw ontvoering en de ontvoering van uw

vader, en stelde dat u nog steeds vreesde ontvoerd of vermoord te worden door milities. U verklaarde voorts dat uw broer A. op 9 juli 2022 om het leven kwam bij een brand in het magazijn waar hij als bewaker werkte. U stelde dat deze brand werd aangestoken door milities en dat ze uw broer hadden vermoord omdat ze u niet meer konden raken. Ter staving van uw derde verzoek legde u de overlijdensakte van uw broer voor.

Op 28 april 2023 beslist de Commissaris-generaal tot de niet ontvankelijkheid van uw derde verzoek.

U verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten en verzocht op 21 december 2023 een vierde keer om internationale bescherming. In het kader van uw vierde verzoek haalt u aan niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat ze er te weten gekomen zijn dat u een seksuele relatie had met een man en u daarom zullen doden. U heeft hier meer vrijheid en wil hier blijven. U heeft ook niemand meer in Irak. U bent gevlucht voor uw familie en Irak bestaat uit stammen. U vreest door uw stam te zullen worden gedood bij terugkeer.

U haalt verder nog aan dat u gezondheidsproblemen hebt. U heeft iets met uw bloed en werd hiervoor reeds geopereerd. U heeft ook ernstige psychologische problemen en bent in behandeling bij een psycholoog. U diende reeds een regularisatie op medische gronden, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de staatsecretaris of zijn gemachtigde op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van medische stukken betreffende uw fysieke problemen, een kopie van een schrijven van 'Medecins sans Frontières', d.d. 18/10/2023, een kopie van een schrijven van het 'Centre de Guidance', d.d. 9/1/2024 en een kopie van een attest van Merhaba, d.d. 9/12/2023.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en voorgelegde medische stukken blijkt dat u kampt met fysieke en mentale problemen. U heeft enerzijds iets met uw bloed en werd hieraan reeds geopereerd. Ook heeft u chronische pijn aan uw arm en dit nadat u deze brak. Uit het attest van Médecins sans frontières blijkt u in behandeling te zijn sinds september 2023 en dit omdat u kampt u met zelfmoordgedachten, slaapproblemen, nachtmerries, auditieve hallucinaties. U werd ook reeds gehospitaliseerd omwille van uw zelfmoordgedachten en er werd medicatie opgestart. Het schrijven van 'Centre de Guidance' wijst er verder op dat u sinds midden oktober 2023 door hen wordt opgevolgd en dit omwille van een angstige symptomatologie, flash backs, angstige periodes, slaapstoornissen, verstoring van de honger, hyperwaakzaamheid en psychometrische agitatie. Ook zij melden dat u lijdt aan auditieve hallucinaties en psychotische paranoïa en spanningshoofdpijnen. Sinds november 2023 wordt u ook door hen medicamenteus opgevolgd en u werd eind december 2023 gehospitaliseerd omwille van immuun trombocytopenie.

Dient te worden opmerkt dat op zich niet wordt betwist dat u kampt met fysieke en mentale problemen. Moet echter eveneens worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ondanks uw gezondheidsproblemen wel in staat bleek deel te nemen aan uw interview en de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Op geen enkel moment kwam tijdens uw interview bij de DVZ naar voor dat u, omwille van uw gezondheidsproblemen niet (langer) in de mogelijkheid was om uw relaas uit de doeken te doen. Dat u hiertoe niet in staat zou zijn blijkt ook niet uit de voorgelegde stukken en de Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over dergelijke elementen. Kan hier volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat u in het kader van uw vierde verzoek bij de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd naar omstandigheden of elementen die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U antwoordde hier uitdrukkelijk ontkennend (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u eerste verzoek werd afgewezen met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven en de situatie in Bagdad toen niet van die aard was dat er voor u, als burger, een reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. In het kader van uw beroepsprocedure bevestigde de RvV

vervolgens de in uw hoofde genomen weigeringsbeslissing waardoor deze beslissing kracht van gewijsde geniet.

In het kader van uw twee daaropvolgende verzoeken besliste de Commissaris-generaal telkens tot de nietontvankelijkheid daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. U beperkte zich immers tot het volharden in en verder bouwen op uw eerdere, reeds ongeloofwaardig bevonden, motieven. Uw beroep, ingediend in het kader van uw tweede verzoek, werd verworpen. U diende geen beroep in tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek.

In het kader van uw huidig verzoek gooit u het thans over een andere boeg. U verwijst hier op geen enkel moment nog naar de eerder door u aangehaalde asielmotieven. Dit bevestigt vooreerst duidelijk de reeds eerder herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste drie verzoeken.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat ook aan uw huidige verklaringen, i.c. u vreest een terugkeer naar Irak omdat u een relatie had met een man en dit in Irak geweten is, evenmin enig geloof kan worden gehecht. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier staakt. Evenmin verduidelijkt u wanneer u deze relatie zou gehad hebben noch wanneer en hoe dit in Irak aan het licht zou gekomen zijn. Het mag trouwens verbazen dat u thans laat optekenen dat u indertijd vluchtte uit Irak omwille van uw familie. Dit kwam echter in het kader van uw eerste drie verzoeken nimmer aan bod. Evenmin verduidelijkt u thans welke problemen u dan wel met uw familie zou gehad hebben indertijd omwille waarvan u Irak zou hebben moeten verlaten. Dat u in het kader van uw vierde verzoek een compleet ander beeld ophangt en laat uitschijnen dat u omwille van uw familie uw land diende te verlaten en aanhaalt dat u seksuele contacten had met een man, zonder meer, is niet ernstig. Er kan immers geenszins worden begrepen waarom u deze elementen, indien deze de waarheid zouden betreffen, niet eerder zou hebben aangebracht. Ook dienaangaande brengt u geen verduidelijking noch motiveert u waarom u dit niet eerder zou hebben kunnen aanbrengen. Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk Irak diende te verlaten omwille van problemen met uw familie en gender-gerelateerde elementen deel uitmaken van uw verzoek, u hier wel degelijk al eerder melding van zou gemaakt hebben. U verblijft sinds 2019 in België en uw eerdere verzoeken werden reeds herhaaldelijk afwezen waarbij u aldus telkens het risico liep naar Irak, en bijgevolg naar uw, zoals u thans aanhaalt, gevreesde familie en stammenmaatschappij, te worden teruggeleid. Dat u dan nu pas, 4,5 jaar na uw aankomst in België, voor het eerst laat optekenen dat u Irak uit vrees voor uw familie diende te verlaten en verwijst naar uw seksuele geaardheid - dient hier overigens te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een seksuele relatie zou gehad hebben met een man nog geenszins betekent dat u homoseksueel bent, u haalt dit overigens ook zelf nergens zo uitdrukkelijk aan - én ook op geen enkele manier verduidelijkt waarom u nu pas met deze essentiële elementen op de proppen komt, is niet ernstig.

De thans door u aangehaalde elementen kunnen dan ook worden weerhouden om thans in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming

De door u voorgelegde documenten kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie.

Dat in de door u voorgelegde documenten ter staving van uw psychologische problemen alsook in het schrijven van Merhaba wordt verwezen naar 'traumatische ervaringen die u had in Irak', waarbij uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat 'u de stem van uw vader hoort die u zegt dat u dient te lijden omwille van hetgeen u gedaan heeft, i.c. een seksuele relatie met een man', 'dat u uw land diende te verlaten om te ontkomen aan een milieu waarin u werd lastiggevallen omwille van uw homoseksualiteit' én 'bedreigingen uitgaande van uw familie en samenleving omwille van uw seksuele oriëntatie', wijzigt niets aan voorgaande. Zoals reeds opgemerkt wordt op zich niet betwist dat u kampt met mentale problemen. Dat in de voorgelegde stukken staat aangegeven dat deze het gevolg zijn van de problemen die u kende in Irak, ondermeer met uw familie, omwille van uw geaardheid, kan niet worden aangenomen. Een psycholoog kan immers louter vaststellen met welke mentale letsels u kampt maar kan nooit met absolute zekerheid aangeven wat hieraan ten grondslag ligt. Deze is hiervoor volledig aangewezen op wat zijn patiënt, u dus, vertelt. Hetzelfde moet worden opgemerkt wat betreft het schrijven van Merhaba. Dit betreft immers een loutere weergave van wat u hen vertelde. In het licht van wat hierboven reeds werd aangehaald blijkt reeds duidelijk dat aan de thans door u aangehaalde beweringen hieromtrent geen geloof wordt gehecht.

Het is trouwens opvallend te moeten vaststellen dat u niet eens blijkt te weten wat in het document van Merhaba staat vermeld. U heeft dit document van hen gekregen en ze hebben u gezegd dat u dit moest overhandigen tijdens het interview (zie verklaringen DVZ 4de verzoek, vraag 19). Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u toch zou weten wat in de stukken die u zelf ter staving van uw verzoek voorlegt staat vermeld.

Dat u ook fysieke problemen heeft, wordt evenmin betwist. Echter, voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen, dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de staatsecretaris of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. U stelt reeds een dergelijk verzoek te hebben ingediend (zie verklaringen DVZ 4de verzoek, vraag 13). Dat u op heden nog geen antwoord zou gehad hebben, kan op zich ook niet volstaan om thans te besluiten u internationale bescherming toe te kennen. In het kader van dergelijk verzoek dient de Commissaris-generaal zich louter uit te spreken over het bestaan van een nood aan

internationale bescherming. Een beoordeling van uw gezondheidssituatie behoort niet tot de scope van dergelijk onderzoek.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nlblijkt>) dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon

een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer

dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van de artikelen 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991.

Vooreerst bekritiseert verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden. Verder voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoeker is het verder oneens met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Hij betoogt dat hij zowel bijkomende verklaringen aflegde in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming en hij andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten niet heeft om verweerder te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn. Verzoeker benadrukt dat dit ook hetgeen is dat hij deed. Hij betoogt dat het vervolgens aan verweerder is wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Verzoeker betoogt dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing. Hij meent dat de mogelijkheid immers moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die verzoeker aflegt en voorbrengt. Hij meent dat door hem tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangegeven werd dat hij een seksuele relatie had met een man in Irak en dat hij daarom vreest gedood te worden bij een terugkeer naar Irak. Hij beklemtoont dat hij tevens wees op het verschil in vrijheid tussen de samenleving in Irak en de Belgische samenleving alwaar hij reeds meer dan vier jaar verblijft. Verzoeker stelt dat hij heeft geen binding meer heeft met Irak, terwijl hij kampt met ernstige medische problemen waarvan hij meerdere documenten overmaakte. Verzoeker betoogt dat hij tevens wees op de vrees die hij heeft om te worden gedood door zijn stam bij een terugkeer naar Irak. Waar er in de bestreden beslissing zou gemotiveerd worden dat hij slechts "blote beweringen" zou hebben geuit over de seksuele relatie die hij heeft gehad met een man in Irak en dat hij slechts beperkte verklaringen hierover zou hebben afgelegd bij de DVZ, meent verzoeker dat deze argumentatie niet ernstig is. Hij stelt dat het interview bij de DVZ immers beperkt is in omvang, terwijl hij geen persoonlijk onderhoud kreeg van verweerder. Verzoeker stelt dat hij tijdens een persoonlijk onderhoud net wel de gelegenheid heeft om deze elementen verder toe te lichten, waardoor dit pleit voor bijkomende onderzoeksmaatregelen, met name een persoonlijk onderhoud. Verzoeker betoogt dat dit temeer geldt omdat de verklaringen, die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, het uitgangspunt vormen in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Verzoeker stelt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas mag worden, hetgeen evenwel vereist dat verzoeker hiertoe voldoende de mogelijkheid krijgt om deze verklaringen tot uiting te brengen. Hij meent dat het derhalve essentieel is dat een verzoeker de ruimte krijgt om de bovenvermelde verklaringen af te leggen, waardoor hij verzoekt tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Verzoeker meent dat het feit dat hij deze elementen niet eerder ter sprake bracht tijdens de vorige verzoeken tot internationale bescherming, te wijten is aan de diepgewortelde schaamte die hij hierover voelt. Verzoeker stelt dat het in zijn cultuur - in het licht van de geldende waarden en normen die hij in Irak meekreeg - een zonde en strafbaar feit is om een homoseksuele relatie te hebben. Verzoeker betoogt dat hij een stelselmatige ontwikkeling in België onderging waarbij hij deze schaamte kon afwerpen en zijn homoseksuele relatie ter sprake kon brengen. Hij meent dat het ook net hierom is dat hij tijdens het interview bij de DVZ verwees naar de vrijheid die hij alhier voelde. Verzoeker benadrukt dat deze vrijheid ervoor zorgde dat hij over de schaamte die hij voelde kon stappen. Hij betoogt dat de moeite die hij ondervond om zijn seksuele geaardheid tot uiting te brengen, omwille van zijn achtergrond, het waarachtig karakter ervan bevestigt en dit aspect ten onrechte miskend wordt door verweerder.

Verzoeker wijst daarnaast op zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode waarin hij afwezig is uit Irak, waardoor hij zich een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Irak. Hij stelt dat

hij hiernaar verwees tijdens zijn interview bij de DVZ. Verzoeker meent dat door deze specifieke situatie, hij bij een terugkeer naar Irak vreest te worden beschouwd als een "buitenstaander". Verzoeker betoogt dat hij vervreemd is geraakt van de heersende Iraakse waarden en normen en hij daarnaast ook kampt met medische problemen. Verzoeker betoogt dat hij onvermogen is en hij ook geen recht heeft op het verrichten van arbeid in België. Verzoeker stelt dat hij hierdoor vreest in een situatie terecht te zullen komen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar academische literatuur, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

2.2. Stukken

Op 1 oktober 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van juni 2022;
- COI *Focus Irak – Veiligheidssituatie* van 26 april 2023 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoeker bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Hij toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad er voorts op dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend vierde verzoek om internationale bescherming, moet vastgesteld worden dat de elementen die verzoeker bijbrengt niet zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure wanneer hij zou worden gehoord op het CGVS, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn vierde verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom hij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats*

wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of het verzoek al dan niet in wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 30 januari 2024, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van het volgende verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, de redelijke termijneis en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgende verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgende verzoek rechtvaardigen."

Om een volgende verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgende verzoek om

internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en voorgelegde medische stukken blijkt dat u kampt met fysieke en mentale problemen. U heeft enerzijds iets met uw bloed en werd hieraan reeds geopereerd. Ook heeft u chronische pijn aan uw arm en dit nadat u deze brak. Uit het attest van Médecins sans frontières blijkt u in behandeling te zijn sinds september 2023 en dit omdat u kampt u met zelfmoordgedachten, slaapproblemen, nachtmerries, auditieve hallucinaties. U werd ook reeds gehospitaliseerd omwille van uw zelfmoordgedachten en er werd medicatie opgestart. Het schrijven van 'Centre de Guidance' wijst er verder op dat u sinds midden oktober 2023 door hen wordt opgevolgd en dit omwille van een angstige symptomatologie, flash backs, angstige periodes, slaapstoornissen, verstoring van de honger, hyperwaakzaamheid en psychometrische agitatie. Ook zij melden dat u lijdt aan auditieve hallucinaties en psychotische paranoïa en spanningshoofdpijnen. Sinds november 2023 wordt u ook door hen medicamenteus opgevolgd en u werd eind december 2023 gehospitaliseerd omwille van immuun trombocytopenie. Dient te worden opmerkt dat op zich niet wordt betwist dat u kampt met fysieke en mentale problemen. Moet echter eveneens worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ondanks uw gezondheidsproblemen wel in staat bleek deel te nemen aan uw interview en de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Op geen enkel moment kwam tijdens uw interview bij de DVZ naar voor dat u, omwille van uw gezondheidsproblemen niet (langer) in de mogelijkheid was om uw relaas uit de doeken te doen. Dat u hiertoe niet in staat zou zijn blijkt ook niet uit de voorgelegde stukken en de Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over dergelijke elementen. Kan hier volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat u in het kader van uw vierde verzoek bij de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd naar omstandigheden of elementen die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U antwoordde hier uitdrukkelijk ontkennend (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker kan met de loutere benadrukking van zijn medische problemen geen ander licht werpen op bovenstaande concrete, terechte weigeringsmotieven.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. In kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij een vrees voor vervolging vanwege zijn familie en de stam koestert omwille van zijn homoseksuele relatie. Daarnaast wijst verzoeker op zijn gezondheidsproblemen.

Ter staving van zijn huidig verzoek heeft verzoeker medische stukken neergelegd betreffende zijn fysieke problemen alsook een kopie van een medisch attest van 'Medecins sans Frontières' van 18 oktober 2023, een kopie van een attest van het 'Centre de Guidance' van 9 januari 2024 en een kopie van een attest van Merhaba van 9 december 2023.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.4. Wat betreft verzoekers verklaringen zoals afgelegd in kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming motiveert de commissaris-generaal terdege:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u eerste verzoek werd afgewezen met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven en de situatie in Bagdad toen niet van die aard was dat er voor u, als burger, een reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. In het kader van uw beroepsprocedure bevestigde de RvV vervolgens de in uw hoofde genomen weigeringsbeslissing waardoor deze beslissing kracht van gewijsde geniet. In het kader van uw twee daaropvolgende verzoeken besliste de Commissaris-generaal telkens tot de nietontvankelijkheid daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam. U beperkte zich immers tot het volharden in en verder bouwen op uw eerdere, reeds ongeloofwaardig bevonden, motieven. Uw beroep, ingediend in het kader van uw tweede verzoek, werd verworpen. U diende geen beroep in tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw derde verzoek.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in het betoog dat het verwijzen naar eerdere verzoeken/beslissingen en arresten van de Raad dat op hem betrekking hebben geen afdoende argument zou zijn.

Aangaande verzoekers verklaringen in kader van zijn huidige vierde verzoek om internationale bescherming wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“In het kader van uw huidige verzoek gooit u het thans over een andere boeg. U verwijst hier op geen enkel moment nog naar de eerder door u aangehaalde asielmotieven. Dit bevestigt vooreerst duidelijk de reeds eerder herhaaldelijk vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste drie verzoeken. Dient evenwel te worden opgemerkt dat ook aan uw huidige verklaringen, i.c. u vreest een terugkeer naar Irak omdat u een relatie had met een man en dit in Irak geweten is, evenmin enig geloof kan worden gehecht. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier staft. Evenmin verduidelijkt u wanneer u deze relatie zou gehad hebben noch wanneer en hoe dit in Irak aan het licht zou gekomen zijn. Het mag trouwens verbazen dat u thans laat optekenen dat u indertijd vluchtte uit Irak omwille van uw familie. Dit kwam echter in het kader van uw eerste drie verzoeken nimmer aan bod. Evenmin verduidelijkt u thans welke problemen u dan wel met uw familie zou gehad hebben indertijd omwille waarvan u Irak zou hebben moeten verlaten. Dat u in het kader van uw vierde verzoek een compleet ander beeld ophangt en laat uitschijnen dat u omwille van uw familie uw land diende te verlaten en aanhaalt dat u seksuele contacten had met een man, zonder meer, is niet ernstig. Er kan immers geenszins worden begrepen waarom u deze elementen, indien deze de waarheid zouden betreffen, niet eerder zou hebben aangebracht. Ook dienaangaande brengt u geen verduidelijking noch motiveert u waarom u dit niet eerder zou hebben kunnen aanbrengen. Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u, indien u daadwerkelijk Irak diende te verlaten omwille van problemen met uw familie en gender-gerelateerde

elementen deel uitmaken van uw verzoek, u hier wel degelijk al eerder melding van zou gemaakt hebben. U verblijft sinds 2019 in België en uw eerdere verzoeken werden reeds herhaaldelijk afwezen waarbij u aldus telkens het risico liep naar Irak, en bijgevolg naar uw, zoals u thans aanhaalt, gevreesde familie en stammenmaatschappij, te worden teruggeleid. Dat u dan nu pas, 4,5 jaar na uw aankomst in België, voor het eerst laat optekenen dat u Irak uit vrees voor uw familie diende te verlaten en verwijst naar uw seksuele geaardheid - dient hier overigens te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u een seksuele relatie zou gehad hebben met een man nog geenszins betekent dat u homoseksueel bent, u haalt dit overigens ook zelf nergens zo uitdrukkelijk aan - én ook op geen enkele manier verduidelijkt waarom u nu pas met deze essentiële elementen op de proppen komt, is niet ernstig. De thans door u aangehaalde elementen kunnen dan ook worden weerhouden om thans in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming."

Door te volharden in zijn huidige verklaringen en louterde pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te bekritisieren, brengt verzoeker geen valabele elementen bij die voorgaande omstandige bevindingen kunnen ontkrachten.

Door voorts kritiek te uiten op de beperkte omvang van het interview bij de DVZ kan verzoeker evenmin voormelde pertinente motieven ombuigen. Verzoeker, die reeds verschillende beschermingsverzoeken heeft ingediend en bekend is met de procedure, werd immers tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek nogmaals verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of het verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 30 januari 2024, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). De Raad herhaalt dat verzoeker hierbij uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van het volgend verzoek reeds op de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ en kan niet dienstig voorhouden als zou hij in het kader van zijn liefst vier beschermingsverzoeken geen ruimte hebben gekregen om volwaardige verklaringen af te leggen.

Waar hij nog betoogt dat hij tijdens zijn vorige beschermingsverzoeken zijn vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele relatie niet eerder ter sprake bracht omwille van een diepgewortelde schaamte, kan verzoeker niet overtuigen. Dit betoog kan geenszins afdoende verschoning bieden voor het feit dat hij pas na 4,5 jaar gewag maakt van een vrees voor vervolging omwille van een vermeende homoseksuele relatie in Irak. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek spontaan en zo snel mogelijk aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en die zijn terugkeer beletten. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt heeft doet afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid en aan de opgeworpen vrees.

Inzake de neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal met reden:

"De door u voorgelegde documenten kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Dat in de door u voorgelegde documenten ter staving van uw psychologische problemen alsook in het schrijven van Merhaba wordt verwezen naar 'traumatische ervaringen die u had in Irak', waarbij uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat 'u de stem van uw vader hoort die u zegt dat u dient te lijden omwille van hetgeen u gedaan heeft, i.c. een seksuele relatie met een man', 'dat u uw land diende te verlaten om te ontkomen aan een milieu waarin u werd lastiggevallen omwille van uw homoseksualiteit' én 'bedreigingen uitgaande van uw familie en samenleving omwille van uw seksuele oriëntatie', wijzigt niets aan voorgaande. Zoals reeds opgemerkt wordt op zich niet betwist dat u kampt met mentale problemen. Dat in de voorgelegde stukken staat aangegeven dat deze het gevolg zijn van de problemen die u kende in Irak, ondermeer met uw familie, omwille van uw geaardheid, kan niet worden aangenomen. Een psycholoog kan immers louter vaststellen met welke mentale letsels u kampt maar kan nooit met absolute zekerheid aangeven wat hieraan ten grondslag ligt. Deze is hiervoor volledig aangewezen op wat zijn patiënt, u dus, vertelt. Hetzelfde moet worden opgemerkt wat betreft het schrijven van Merhaba. Dit betreft immers een loutere weergave van wat u hen vertelde. In het licht van wat hierboven reeds werd aangehaald blijkt reeds duidelijk dat aan de thans door u aangehaalde beweringen hieromtrent geen geloof wordt gehecht. Het is trouwens opvallend te moeten vaststellen dat u niet eens blijkt te weten wat in het document van Merhaba staat vermeld. U heeft dit document van hen gekregen en ze hebben u gezegd dat u dit moest overhandigen tijdens het interview (zie verklaringen DVZ 4de verzoek, vraag 19). Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u toch zou weten wat in de stukken die u zelf ter staving van uw verzoek voorlegt staat vermeld."

Door louter te volharden in de afgelegde verklaringen alsook de neergelegde documenten te benadrukken en verweerders appreciatie te bekritisieren, brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die deze concrete beoordeling kunnen weerleggen.

In samenhang met voorgaande correcte beoordeling wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers fysieke problemen nog op terecht wijze als volgt gemotiveerd:

“Dat u ook fysieke problemen heeft, wordt evenmin betwist. Echter, voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen, dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de staatsecretaris of haar gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. U stelt reeds een dergelijk verzoek te hebben ingediend (zie verklaringen DVZ 4de verzoek, vraag 13). Dat u op heden nog geen antwoord zou gehad hebben, kan op zich ook niet volstaan om thans te besluiten u internationale bescherming toe te kennen. In het kader van dergelijk verzoek dient de Commissarisgeneraal zich louter uit te spreken over het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Een beoordeling van uw gezondheidssituatie behoort niet tot de scope van dergelijk onderzoek.”

Verzoeker betwist noch weerlegt deze pertinente overwegingen zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

De Raad stipt in dit verband aan dat de aangevoerde psychologische en medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van zijn fysieke en mentale problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd, te meer er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en hij geen verwesterd profiel aannemelijk maakt (zie infra).

Waar verzoeker zijn medische problemen benadrukt, betoogt dat hij onvermogen is en hij hierdoor vreest in een situatie van extreme armoede te zullen terechtkomen, dient te worden gewezen op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. Uit een samenlezing met de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt verder duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie kan aldus niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen. De omstandigheid dat verzoeker omwille van de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Irak het risico loopt om niet in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het feit dat hij meer dan vier jaar in België verblijft en zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is uit Irak benadrukt waardoor hij meent een levenswijze te hebben die haaks staat op de situatie in Irak, kan in de eerste plaats worden opgemerkt dat uit de thans beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker, wiens asielrelaas en huidige verklaringen ongeloofwaardig zijn bevonden, brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geviséerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf en integratie in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden te meer hij daar is geboren, er tot in 2018 tot zijn

achttiende heeft gewoond, er school heeft gelopen en heeft gewerkt en zich nog steeds bedient van een tolk Arabisch (Verklaring DVZ van 8 januari 2020, p. 6-7; Verklaring volgend verzoek van 30 januari 2024). Hierbij wordt nog aangestipt dat hoewel verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek verklaart met niemand in Irak contact te hebben, er evenwel geen geloof wordt gehecht aan de opgeworpen problemen met zijn familie (cf. *supra*) en verzoeker – die overigens eerder in het kader van zijn vorige verzoeken steeds eenduidig verklaarde contacten te onderhouden met zijn familie (persoonlijk onderhoud van 3 februari 2020, p. 4; Verklaring volgend verzoek van 31 mei 2021, vraag 21; Verklaring volgend verzoek van 28 maart 2023, vraag 22) - aldus niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kunnen rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Irak daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, twee zussen en een halfzus nog in Bagdad verblijven (Verklaring DVZ van 8 januari 2020, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud van 3 februari 2020, p. 4). Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat hij zich heeft trachten te integreren, riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Irak bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker zoals reeds aangestipt.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

In dit verband kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing:

“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update) , beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nlblijkt> dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In

Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad. De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context. De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Baghdad Belts logistiek te ondersteunen. Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan

worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatie-richtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Waar in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie nog de vraag rijst of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit willekeurig geweld in Bagdad in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt de Raad dat, de vaststellingen onder 2.2.5.4. mee in acht genomen, verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad stelt vast dat - hoewel geenszins betwist wordt dat verzoeker fysieke en psychologische problemen heeft, hij evenwel nalaat concreet uiteen te zetten en specifiek aannemelijk te maken dat hij omwille van de opgesomde symptomen en genomen medicatie in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, te meer hij niet aanvoert laat staan aantoont dat hij niet verder kan behandeld worden in Irak en hij gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas en voorgaande vaststellingen onder 2.2.5.4. in acht genomen niet aannemelijk maakt dat hij niet kan terugvallen op een sociaal en familiaal netwerk in Irak alwaar hij is opgegroeid en nog over familieleden beschikt (Verklaring DVZ van 8 januari 2020, p. 6-7; Verklaring volgend verzoek van 30 januari 2024; persoonlijk onderhoud van 3 februari 2020, p. 4; Verklaring volgend verzoek van 31 mei 2021, vraag 21; Verklaring volgend verzoek van 28 maart 2023, vraag 22; Verklaring DVZ van 8 januari 2020, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud van 3 februari 2020, p. 4).

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8.. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU